

Hermed sluttede forespørgslen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 234:

Forslag til lov om ændring af lov om offentlig sygesikring. (Tilskud til insulinpræparater).

Af sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen).

(Fremsat 26/4 89).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Torben Lund (S):

Ministeren har med dette forslag opfyldt det, der blev vedtaget af et flertal i Folketinget uden om regeringen. Vi er naturligvis tilfredse med, at lovforslaget om at give 100 pct. tilskud til insulinpræparater nu er fremsat, og kan give tilslutning til lovforslaget.

Jeg har dog ét spørgsmål til sundhedsministeren, og det gælder ikrafttrædelsesbestemelsen. Der står, at tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af sundhedsministeren. Jeg er ikke særlig tryk ved, at det skal overlades til sundhedsministeren at få det fastsat. Det er klart, at vi i Sundhedsudvalget – det kan vi nok ikke klare her under førstebehandlingen – må se at få klarhed over, på hvilket tidspunkt dette lovforslag skal træde i kraft. Jo før jo bedre.

Ahlmann-Ohlsen (KF):

For en gangs skyld kan Det Konservative Folkeparti ikke støtte ministerens forslag.

Birgitte Husmark (SF):

Lovforslaget er en udmøntning af vedtagelsen af beslutningsforslaget om gratis insulin, der fremkom som et resultat af et flertal bestående af Socialdemokratiet, SF og Fremskridtspartiet, og det vil nu vise sig, om vi stadig væk har Fremskridtspartiet med her til dette lovforslag. Oprindeligt var det et forslag fra Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti.

Fra SF's side finder vi, at regeringens formuleringer i lovforslaget og de ledsagende bemærkninger er i orden. Vi vil dog også gerne have præciseret ikrafttrædelsestidspunktet.

Men vi vil også godt påpege, at i den skriftlige fremsættelse hævdes det, at en delvis egenbetaling modvirker overforbrug, og lige præcis i denne sag – som hr. Duetoft også var inde på ved det forrige punkt på dagsordenen – virker det fuldstændig irrelevant.

Regeringen tillader sig endvidere at markedsføre den opfattelse, at egenbetalingen har en prisdæmpende effekt, samtidig med at det noteres, at der i Danmark i dag reelt kun er én udbyder. Det er her SF's opfattelse, at regeringen skal leve op til sit ansvar og forhandle sig frem til den rigtige pris for insulin. Alt andet er at skyde de sukkersyge foran sig.

Jørgen Winther (V):

Som Venstres ordfører kan jeg desværre ikke støtte sundhedsministerens lovforslag i denne omgang.

Det er et problem, at der er et medicinsk præparat, som bliver fuldstændig gratis. Det problem forstærkes, i det øjeblik der kun er én producent, som producerer det pågældende præparat. Hvad med priskonkurrencen? Hvis jeg var småkagefabrikant og den eneste, der havde lov til at producere småkager i Danmark, så det offentlige skulle betale prisen på disse småkager, mens alle kunne spise dem gratis, så ville jeg føle mig fristet til at tage en lidt højere pris, end jeg gjorde tidligere. Det er et problem.

Hvad kan konsekvensen så blive af, at noget bliver gratis, og at der næsten er monopol på området? Den kan næsten kun blive, at man må ind på en eller anden form for offentlig prisfastsættelse, og jeg vil gerne her fra talerstolen spørge Fremskridtspartiet, om man har gjort sig overvejelser angående dette, om det er en form for offentlig prisfastsættelse, som er målet med dette forslag, som Fremskridtspartiet jo har sagt at man gerne vil støtte.

Jeg ser også et andet problem her. Sukkersyge kan nu behandles på et par forskellige måder, ja, mange forskellige måder, men man kan i hvert tilfælde gøre det i form af nogle tabletter mod sukkersyge, og man kan gøre det i form af insulin mod sukkersyge. Så er det da noget mærkeligt noget at gå hen og sige: De, der skal have tabletter, skal betale for deres medicin, mens de, der tager insulin, får den gratis. Nu er det jo ofte et skøn, hvornår en patient skal have insulin og hvornår tabletter, og jeg kan da forestille mig, at nogle vil føle sig fristet til at opnå